לאויו רלו טוש"ע י"ד סימו

פג ב מייי שם הלכה א ב:

פר ד מיי שם הלכה א: פה ה ו מיי שם פ"ז

בו ז מיי׳ שם פ״ו ה״ג:

פו ח מיי׳ שם הלכה א ב:

מירות הלכה ג:

הלרה יאי

הלכה ה: הנכה ה: בט י מיי' פ"ה מהלי נזירות הלי יא סמג

לאוין רב:

שמג סעיף ט: בב ב מיי פ"ו

מר.

אוזקנו שהיה רולה לקברו בקברי אבותיו ואמר לו לאביו

כדאמרינן לקמן משום דבעינן גידול שיער כדי גידול שיער סחם נזירותי

ב]שיהא השער בשעת תגלחת מלוה:

והיוצא מן הגפן אינו סותר.

בגמ׳: הוכור ביוצא מן הגפן שלא

הותר מבללו. ג] לאסורי יין מצוה כיין

הרשות שאם נשבע שאשתה ואח"כ

נדר בנזיר אסור [ביין] ותגלחת הותרה³

בתגלחת מלורע וכדחמרינן לחמון *

(דף נת.) מראשו וטומאה הותרה במת

מלוה: דררן יותר מבללו. למי שנשבע

שאשתה: אמר קרא מיין ושכר. דמיותר

כדאמרינן בפ"ק (לעיל דף ג:): בר טמא

ד] (מעיקרו סותר כי טמא) נזרו

מיעוטה הוא: שלא עשה משמא

במישמא. מטמח הנזיר חינו לוחה: שעשו בה המגלח. את המיר

שניהן כדדרשינן בסמוך:

אמר קרא ראשו. גבי מלורע

תגלחת שהותרה מכללה אינו

טומאה תוכיח וי"ל מה לטומאה שכן

סותרת את הכל: ומה תגלחת

שהותרה מכללה סותרת. ול"ת מה

לתגלחת שכן עשה בה מגלח כמתגלח

תאמר [ביין] שלא עשה משקה כשותה

וי"ל דמהאי טעמא נעשה בו משקה

וכשותה] אבל בתר דמשני דיין ואינו

סותר] דין הוא דלא נעשה בו משקה כשותה הואיל דלא סותר:

כמתגלח כנזיר עלמו וילקו

להתיר מלורע נזיר:

דין שלא תסתור. ול״מ

בהדיא ממעטינן ליה

בזמן שהוא שלם: חומר בשומאה ובתגלחת שבותרין. טומאה

ב"ה כל חדא ומום׳ חוליו כג: ד"ה ומהאו. ד) ולעיל גי ה.], **ה**) [ל"ל יעביר ליה אחר עי׳ ברש"י ד"ה תגלחת שעשה וכו'], ו) [דף מא.],

תורה אור השלם 1. ועל כל נפשת מת לא יָבָא לְאָבִיוּ וּלְאָמוֹ לֹא יָבַא לְאָבִיוּ וּלְאָמוֹ לֹא יָטַמְא: ויקראַ כאַ יא 2. מייו ושכר יזיר חמץ יַיִן וְחֹמֶץ שַׁכָּר לֹא יִשְׁתֶּה וְיָל מִשְׁרַת עֲנָבִים לֹא וְכָל מִשְׁרַת אָנָבִים לֹא יִשְׁתֶּה וַעֲנְבִים לַחִים וִיבַשִּׁים לֹא יֹאבֵל: וִיבַשִּים לֹא יֹאבֵל:

במובו זג זרו הַוְיִר לַיִיָּ אֵת יִמֵי נָזְרוֹ .3 ְוְהַבִּיא כָּבֶשׁ בֶּן שְׁנְתוֹ לְאָשָׁם וְהַיָּמִים לְאָשָׁם וְהַיְּמִים הָרָאשׁנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא הָרָאשׁנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא בפתע פתאם וטמא ראש בְּבֶּוֵנִע בִּּוְנְאם וְטְבֵּאוֹ אִשׁ נְזְרוֹ וְגִלֵּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טְהֲרָתוֹ בִּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי במדבר ו ט גלחנו: מלאת הימם אשר יזיר שער ראשו: במדבר ו ה

נוסחת הריב"ן

א] וכדרבא: ב] לא: ג] דמושבע: ד] בלאו: הן למטמא את ראש טרו הוא החהר ולא לאחרים מדלא כתיב ביה וטמאו לו ראש ו] דלא לריכי כדאמרינן:

הנהות הב"ח (ה) רש"י ד"ה הא נמי וכו׳ כר"י ורב הוא דאמר וטומאה ותגלחת הותרו מכללז בתגלחת: (ג) ד"ה יין מלוה. נ"ב עיין פ"ק דף ד: (ד) ד"ה לאסור וכו' משום דמושבע ועומד:

רנשבורג

תום' ד"ה וכאו ושאל את רבי יהושע בן אלישע ווקנים. כל"ל: ב] ד"ה חומר וכו' סתם טירות בעינו כל"ל: ג] ד"ה כי טמא נזרו טומאה סותר כי טמא נזרו מיעוטא הוא.

יכול. באסותו שהוא מותר אבל לא בשל אחרים לא בשדרה ולא ובארו והודיעוהו לאחר ג' שנים ושאל את ר' יהושע בן [אלישע] בגולגולת על שאר קרובים: שגופה סלוי כה. בשדרה וגולגולת שבכך עיקר הגוף תלוי או בזה או בזה אף כל בשאר קרובים יכול ליטמא או בשדרה או בגולגולת או ברוב בניינו או ברוב מניינו ואע"ם שהוא בהדיא כתיב והימים הראשונים יפלו ותגלחת שסותרת שלשים

יכול לא ישמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינו ולרוב מניינו של אחרים אמרת מה אחותו מיוחדת שגופה תלוי בו ומיטמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינה ולרוב מניינה אף כל שגופו תלוי בו מיטמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינו ולרוב מניינו ההיא נמי רבי יהודה היא ורב דאמר כי האי תנא דתניא מעשה שמת אביו של רבי יצחק בגינזק ובאו והודיעוהו לאחר שלש שנים ובא ושאל את ר' יהושע בן אלישע וד' זקנים [שעמו] ואמרו "לאביו בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא חסר: בזתני" ישלשה מינין אסורין בנזיר הטומאה והתגלחת והיוצא מן הגפן חומר בטומאה ובתגלחת מביוצא מן הגפן ישהטומאה יוהתגלחת סותרין והיוצא מן הגפן יאינו סותר חומר ביוצא מן הגפן מבטומאה ובתגלחת שהיוצא מן הגפן דּלא הותר מכללו ומומאה ותגלחת הותרו מכללז יבתגלחת מצוה ובמת מצוה וחומר בטומאה מבתגלחת ישהמומאה סותרת את הכל וחייבין עליה קרבן "ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים ואין חייבין עליה קרבן: גמ' פוטומאה לא תותר מכללה ק"ן מיין ומה יין שאינו סותר לא הותר מכללו מומאה שםותרת אינו דין שלא תותר מכללה ת"ל לאביו ולאמו לא יממא לאביו ולאמו לא ישמא אבל מישמא הוא למת מצוה ויין יותר מכללו ק"ו מטומאה מה טומאה שהיא סותרת הותרה מכללה יין שאינו סותר אינו דין

ומגלח שיותר מכללו אמר קרא ימיין ושכר יזיר סלאסור יין מצוה כיין רשות ויין יסתור את הכל ק"ו מטומאה מה טומאה שהותרה מכללה סותרת את הכל יין שלא הותר מכללו לא כ"ש שיםתור אמר קרא יוהימים הראשונים יפלו כי ממא נזרו מומאה סותרת ואין היין סותר והתגלחת תסתור את הכל ק"ו ממומאה ומה מומאה "שלא עשו בה מממא כמיממא סותרת את הכל תגלחת ישעשו בה מגלח כמתגלח אינו דין שתסתור את הכל אמר קרא והימים הראשונים יפלו כי ממא נזרו מומאה סותרת את הכל ואין תגלחת סותרת את הכל ומומאה נעשה בה מממא כמיממא ק"ו מתגלחת ומה תגלחת שאינה סותרת אלא שלשים עשה בה מגלח כמתגלח מומאה שהיא סותרת את הכל אינו דין שנעשה בה מטמא כמיטמא אמר קרא יוטמא ראש נזרו למטמא ראש נזרו ותגלחת לא נעשה בה מגלח כמתגלח ק"ו מטומאה ומה טומאה שהיא סותרת את הכל לא עשו בה מממא כמיממא תגלחת שאינה סותרת אלא שלשים יום לא כל שכן שלא נעשה מגלח כמתגלח אמר קרא ⁵תער לא יעבור על ראשו קרי ביה לא יעבור הוא ולא יעבור לאחר ותגלחת לא תותר מכללה ק"ו מיין ומה יין שאינו סותר לא הותר מכללו תגלחת שסותרת אינו דין שלא תותר מכללה אמר רחמנא ראשו ואמר רחמנא זקנו ותגלחת לא תסתור כלל קל וחומר מיין ומה יין שלא הותר מכללו אינו סותר תגלחת שהותרה מכללה אינו דין שלא תסתור בעינן גידול שער והא ליכא ויין יסתור שלשים יום ק"ו מתגלחת ומה תגלחת שהותרה מכללה סותרת יין שלא הותר מכללו אינו בין שיםתור מידי הוא מעמא אלא משום גידול שער גבי יין הא קאים שערו:

הגהות התוספות 1. מתיכת כדי עד תיכת נזירות שייך בסה"ד אחר 4. נדל"ל כדאמרינן לעיל

פי' הרא"ש

קרא אע"פ שאינו מטמא לשדרה ולגולגולת. דא״כ לשתוק קרא נ דממילא נתמעטו מיניה מה האיברים. מיוחדת שגופה תלוי בו. פי׳ שמוטלת עליו לקוברה אף אני אביא שאר קרובים שמוטלין עליו לקוברו: כולה ר' יהודה היא. הנך ב. ג' ברייתות כולן כרבי יהודה: ובא ושאל את ר׳ ישמעאל בן אלישע ואסר עליו משום דא"א שלא חסר ממנו יינה. יינהטומאה סותרים דכתיב והימים הראשונים יפלו. ותגלחת חות אשונים יפלו. התגלוה סותרת ל' כדאמר לעיל דבעי' גידול שער של סתם נזי': שהיוצא מז הגפז לא היתר מכללו. כגון לשתות ין מצוה וטומאה ותגלחת . הותרו מכללז. טומאה למת ותגלחת ותגלחת מצורע כדדרשינן לעיל מראשו: ת״ל לאביו ולאמו דהא כבר כתיב על כל נפשות מת לא יבא לא מטמא כמיטמא שהמטמא תגלחת אחר שגלחו לוקה . כדדריש בשמעתי' מקרא: אמר וטמא ראש נזרו רחמנא ולא למטמא ראש על ראשו. דמשמע לא יעבור כלל בין הוא עצמו

חסר משאר הגוף. וש"מ דמותר ליטמא לאביו אע"פ שהוא חסר ותיחשה דרב חסדא דהאיכא ר"א בן יעקב דקאמר נמי הכי ושמע מינה דלכולי עלמא לית להו דרב חסדא דאמר בזמו שהוא שלם ולא בזמן שהוא חסר: הא נמי ר"י היא. כלומר הוא דאמר כר"י ורב (א) [חסדא] דאמר כי האי תנא: דתניה מעשה שמת הביו של רבי ילחק הכהן בגינוק וכאו והודיעוהו לחחר שלש שנים וכח ושחל חת רבי יהושע בן אלישע וד' זקנים שעמו. מהו ליטמא ולהביאו בהברי אבותיו: ואמרו לו לאביו בומן שהוא שלם ולה בומן שהוה חסר. ולהחר שלש שנים אי אפשר לו שאינו חסר: בותבר' ועומאה ומגלחם הוחרו (ב). בתגלחת מלורע ובמת מלוה: שהטומאה סוסרם אם הכל. אפילו בנזירות מרובה: וחייביו עליה הרבו. אשם ותורין או בני יונה: ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים יום. ואפילו במירות מרובה: גבו מ"ל לחביו ולאמו לא יטמא. מכדי כתיב על כל נפשות מת לאביו למה לי אלא להכי הוא דאתא דלאביו לא יטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה: וייו יותר מכללו. כגון גבי יין מלוה (ג) שנשבע עליו לשתותו מק"ו ומה מלוה. טומאה כו': לאסור ייו שנשבע עליו כיין רשות חוכדר"ש . בפ"ק דמסכתין (דף ג:). והאי דמותר בקידושה והבדלתה בדלה חשיב ליה הותר מכללו משום דלא חל עליו מעולם נזירות משום (ד) גו דנשבע ועומד מהר סיני הוא ומותר מכללו לא קחשיב ליה אלא היכא דחייל ואח"כ מישתרי בהו: ומה עומאה שלא עשה מעמל במיעמל. שהחנותל את הנזיר אינו עובר דועליו וכדמוכח בקמוך: חגלחת שעשה בה מגלח

כמתגלח. שהמגלח את הנזיר עובר

בלאו כדלקמן מער לא יעבור על

רחשו קרי ביה לח יעביר ליה חחר:

חמר קרח וטמח רחש נורו למטמח

ה כחיב וטמח

לו רחש נזרו: אמר רחמנה רחשו

ווקנו. דמייתרי יו כדאמרינן לעילוי

להתיר למצורע נזיר לגלח: בעינן

גידול שיער. כדי לקיים בו מלות גילוח

ביום הבאת קרבנותיו וליכא: מידי

הוא טעמא. דמגלחת דסותר אלא

משום דבעינן דתיהוי ליה גידול שיער ואילו הכא גבי יין למה ליה למיסתר

הא קאי שערו דחזי לגילוח:

מחני'

הגהות מהר"ב